

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Štúrova 43, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 42359/2014-61/D/445 z 23. januára 2015, ktorým bol odmietnutý podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 51/2012 zo 4. septembra 2012, a jemu predchádzajúcim postupom a sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Štúrova 43, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 42359/2014-61/D/445 z 23. januára 2015, ktorým bol odmietnutý podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 51/2012 zo 4. septembra 2012, a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a sťažnosť [REDACTED]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], (ďalej len „sťažovatelia 1 a 2“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7 k dohovoru“) upovedomením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) sp. zn. 42359/2014-61/D/445 z 23. januára 2015 (ďalej len „upovedomenie ministerstva“), ktorým bol odmietnutý podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 51/2012 zo 4. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), a jemu predchádzajúcim postupom.

Ďalej bola ústavnému súdu 27. marca 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 3“; spolu len „sťažovatelia“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 k dohovoru upovedomením ministerstva a jemu predchádzajúcim postupom.

Uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 6/2015-6 z 1. júla 2015 boli konania o sťažnostiach sťažovateľov spojené na spoločné konanie.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľov 1 a 2 vyplýva:

«Sťažovateľka podala podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. 9. 2012, sp. zn. 2T 51/2012 (ďalej ako „rozsudok“), ktorým bola schválená dohoda o uznaní viny a prijatí trestu medzi prokurátorom Generálnej prokuratúry SR a jej synom [REDACTED]...

Podnet na podanie dovolania proti rozsudku zo dňa 5. 9. 2014 (ďalej ako „podnet“) bol doplnený Žiadosťou o pripojenie sa k podanému podnetu sťažovateľa, ako nevlastného otca odsúdeného, zo dňa 22. 9. 2014 ako aj Vyjadrením a Doplnením vyjadrenia odsúdeného.

Porušovateľ prijal podnet na ďalšie prešetrenie. Po vykonaní prieskumu trestného spisu v predmetnej veci však dospel k záveru, že podnet nie je dôvodný z dôvodu nepreukázania porušenia práva na obhajobu odsúdeného a preto ho porušovateľ odložil. Porušovateľ argumentuje tým, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP (porušenie práva na obhajobu) je koncipovaný oveľa užšie a nie je ním akékoľvek resp. každé porušenie tohto práva, ale len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom...

... ministerstvo odložením podnetu ako nedôvodného porušilo právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru a právo na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru.»

Sťažovatelia 1 a 2 navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 42359/2014-61/D/445 týkajúcom sa vybavenia podnetu sťažovateľov na podanie dovolania Upovedomením zo dňa 23. 1. 2015, ktorým bol

podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. 9. 2012, sp. zn. 2T 51/2012 odložený, porušené boli.

2. Upovedomenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 23. 1. 2015 o odložení podnetu na podanie dovolania pod sp. zn. 42359/2014-61/D/445, zrušuje a vec vracia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky má povinnosť vec znova prerokovať a rozhodnúť a je viazané právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 296,44,- Eur (za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie tejto ústavnej sťažnosti á 139,83,- Eur + 2x režijný paušál á 8,39,- Eur) na účet právneho zástupcu JUDr. Namira Alyasryho, PhD., advokáta, č. [REDAKOVANÉ], vedený v [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinné uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 296,44,- Eur na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. [REDAKOVANÉ] vedený v [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa 3 vyplýva:

«Matka sťažovateľa, pani [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], podala v jeho prospech Podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. 9. 2012, sp. zn. 2T 51/2012, ktorým bola schválená dohoda o uznaní viny a prijatí trestu medzi prokurátorom Generálnej prokuratúry SR a sťažovateľom (ďalej ako „rozsudok“).

Podnet na podanie dovolania proti rozsudku zo dňa 5. 9. 2014 (ďalej ako „podnet“) bol v doplnený Žiadosťou o pripojenie sa k podanému podnetu zo dňa 22. 9. 2014 nevlastného otca sťažovateľa, pána [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a Vyjadrením a Doplnením vyjadrenia sťažovateľa.

Porušovateľ prijal podnet na ďalšie prešetrenie. Po vykonaní prieskumu trestného spisu v predmetnej veci však dospel k záveru, že podnet nie je dôvodný z dôvodu nepreukázania porušenia práva na obhajobu sťažovateľa a preto ho porušovateľ odložil.

Porušovateľ argumentuje tým, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP (porušenie práva na obhajobu) je koncipovaný oveľa užšie a nie je ním akékoľvek resp. každé porušenie tohto práva, ale len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom...

Sťažovateľ primárne namieta arbitrárnosť upovedomenia z dôvodu jeho riadneho neodôvodnenia, keďže porušovateľ sa vo svojich právnych záveroch obmedzil len na hodnotenie okolností bez dostatočného logického vysvetlenia s nesprávnym zistením skutkového stavu a použitím ustanovení TP. Upovedomenie aj preto predstavuje výrazný zásah do základných práv sťažovateľa a je potrebné ho považovať za nepresvedčivé a popierajúce základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom má byť predvídateľné rozhodnutie. Tieto náležitosti však podľa názoru sťažovateľa upovedomenie nespĺňa...

Najvýznamnejšie porušenie práva na obhajobu sťažovateľa predstavuje to, že ako obvinený nebol riadne oboznámený s kompletnými výsledkami vyšetrovania, keďže mu nebol pri skončení vyšetrovania predložený celý vyšetrovací spis na preštudovanie podľa § 208 ods. 1 TP. Teda postupom OČTK bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom a teda mu nebolo umožnené účinne využiť svoje právo obhajoby v trestnom konaní v rozsahu akom mu toto právo priznáva právny poriadok Slovenskej republiky...

Sťažovateľ tiež nebol počas celého trestného konania poučený o jeho právach tak ako to ukladá zákon, podľa ktorého musí byť obvinený poučený pred každým, najmä však pred prvým výsluchom. V tomto prípade nebol obvinený vôbec poučený podľa ustanovení TP: § 69 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 (Nazeranie do spisov), § 124 ods. 3 (Zápisnica o výsluchu), § 210 (Žiadosť o preskúmanie postupu policajta), § 213 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 (Účasť obvineného a obhajcu na úkonoch). Poučenie obvineného absentuje aj v prípade konania verejného zasadnutia o schválení dohody o vine a treste (č. l. 880), kde tento nebol poučený vôbec, ako aj počas prehliadky bytov, kedy mal byť obvinený ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorej bol zaistený majetok, poučený podľa § 68 TP.»

Sťažovateľ 3 navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 42359/2014-61/D/445 týkajúcom sa vybavenia podnetu na podanie dovolania Upovedomením zo dňa 23. 1. 2015, ktorým bol podnet na podanie dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. 9. 2012, sp. zn. 2T 51/2012 odložený, porušené boli.

2. Upovedomenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 23. 1. 2015 o odložení podnetu na podanie dovolania pod sp. zn. 42359/2014-61/D/445, zrušuje a vec vracia Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky má povinnosť vec znova prerokovať a rozhodnúť a je viazané právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- Eur.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 296,44,- Eur (za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie tejto ústavnej sťažnosti á 139,83,- Eur + 2x režijný paušál á 8,39,- Eur) na účet právneho zástupcu JUDr. Namira Alyasryho, PhD., advokáta, č. [REDAKOVANÉ], vedený v [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinné uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 296,44,- Eur na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. [REDAKOVANÉ] vedený v [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosti sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia ich prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovatelia 1 a 2 sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 k dohovoru upovedomením ministerstva a jemu predchádzajúcim postupom. Sťažovateľ 3 sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a písm. c) a čl. 13 dohovoru a podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 k dohovoru upovedomením ministerstva a jemu predchádzajúcim postupom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu,

alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 k dohovoru každý, koho súd uzná za vinného z trestného činu, má právo dať preskúmať výrok o vine alebo treste súdom vyššieho stupňa. Výkon tohto práva, včítane dôvodov, pre ktoré sa môže vykonať, ustanovuje zákon.

Ministerstvo v namietanom upovedomení konštatovalo: *«Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky si na základe Vášho podnetu na podanie dovolania v trestnej veci Vášho syna, obv. [REDAKOVANÉ], vedenej na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 2T 51/2012, vyžiadalo predmetný spis...*

Porušenie práva na obhajobu je závažnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v tom – ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že Váš syn mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu. Obvinený bol riadne v priebehu konania poučovaný o jeho právach na obhajobu, s výnimkou niektorých úkonov bol celý čas zastúpený obhajcom, s ktorým sa v prípade potreby mal možnosť radiť. Už pri prvom výsluchu v postavení obvineného sa priznal k celému skutku, tak ako sa stal, pričom následne orgánom činným v trestnom konaní vykreslil celý priebeh jeho trestnej činnosti. Počas

konania nenamietal ani jednu z Vami uvádzaných námietok. Aj pri preštudovaní spisu súhlasil s konaním, ktoré bolo dovtedy vykonané, jeho obhajca tiež vyhlásil, že nežiada opakovať úkony, ktoré boli vykonané v jeho neprítomnosti.

Vychádzajúc z uvedeného možno dôvodiť, že Váš syn využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom svojho obhajcu.»

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za podklad ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Úvaha, či sú splnené zákonné podmienky na podanie dovolania, patrí do kompetencie ministra spravodlivosti, nie osoby, ktorá podala podnet.

Odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, nemohlo ministerstvo spôsobiť namietané porušenie označených práv sťažovateľov. Sťažovatelia mali právo len na to, aby sa minister spravodlivosti ich podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ich vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010).

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že napadnuté upovedomenie nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a úvahy

ministerstva spravodlivosti obsiahnuté v upovedomení sa preto z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd tiež poukazuje na to, že ministerstvo napadnutým upovedomením, resp. svojím postupom, ktorý mu predchádzal, sťažovateľom neodoprel spravodlivosť, a skutočnosť, že ich názor sa s právnym názorom ministerstva nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého upovedomenia, resp. postupu, ktorý mu predchádzal.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľov upovedomením ministerstva a jemu predchádzajúcim postupom po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, a preto ich pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosti odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov v nich obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016